

[Ebba Strange.]

svarlige. Ikke mindst socialdemokraterne har været ivrige efter at sige, at vi, der ikke vil være med til noget, der gør ondt, er uansvarlige.

Jeg tror, at hvis man stiller sig uden for dette hus – man behøver såmænd ikke engang at gå til en helt anden planet, men bare ud på gaden – og ser på det, der foregår herinde, udefra, så vil man opfatte det lidt som et spil. Der er nogle, der har kaldt det, der foregår, et cirkus – det vil jeg nu ikke kalde det, for cirkus er som regel noget morsomt, og så morsomt synes jeg nu altså heller ikke det er – men noget spil er der over det. Der er noget spil, der indeholder noget magisk, noget med, at man ved hjælp af en masse talmagi kan afskaffe den nød og elendighed, som hundredtusindvis af mennesker i dette land oplever hver dag, og at man tror, at man ved hjælp af denne talmagi kan afskaffe denne nød og elendighed.

Jeg vil gerne her benytte lejligheden til at påstå, at det, sparepartierne faktisk gør, er, at de frådser. Det at spare er jo en borgerdyd, og jeg betragter mig ikke som repræsentant for borgerdyderne. Men på den anden side vil jeg godt betragte mig som repræsentant for mådehold, både på den ene og den anden måde, og jeg vil påstå, at sparepartierne frådser. Hver eneste dag frådser de med de dyrebareste af de ressourcer, vi har, nemlig menneskene.

I dag til morgen hørte vi i radioavisen, at tusinder er holdt op med at studere for at gå på bistandskontoret for at hente hjælp, fordi de ikke kunne leve af uddannelsesstøtten. Er det ikke frådseri med menneskelige ressourcer? Er det ikke frådseri, at unge mennesker ikke kan få uddannelse, fordi de ikke har råd til det, og ikke kan få arbejde, fordi samfundet ikke skaffer dem arbejde? Er det ikke frådseri at kaste voksne mennesker, mænd og kvinder, hjem, når vi ved, at der er brug for dem ude? Vi ved, at der bl. a. i hele den offentlige sektor er brug for dygtige mænd og kvinder, uddannede og uuddannede, der kunne gøre et stykke arbejde til gavn for de mennesker, der har brug for den arbejdskraft. Det kalder jeg frådseri, og det afskaffer vi ikke med denne talmagi herinde.

Men også penge frådses der med. Finanslovforslaget, som står foran sin vedtagelse, frådser med penge til en unyttig oprustning, frådser med penge til et overbureaukratiseret EF, frådser med penge ved, at man ikke griber ind

over for den spekulation i jord og fast ejendom og andre arbejdsfrie indkomster, som hver eneste dag foregår lige for næsen af os. Nej, det er de andre, der skal spare, det er de offentlige udgifter, der skal spares på, og det er den almindelige lønarbejder, der skal spare. Samtidig med at dette finanslovsforslag står foran sin vedtagelse, har vi jo set et par af ministrene optræde bedre end nogen forligsmand for også at få de almindelige lønarbejdere til at holde igen.

Vi er fra SFs side klar over, at dette frådseri, som jeg vil kalde det, er indbygget i systemet. Det er indbygget i selve det kapitalistiske samfundssystem, der producerer og laver finanslove for ikke at beskære den profit, der tilfalder dem, der ejer produktionsmidlerne, og ikke dem, der producerer. Vi er klar over, at dette system ikke kan ændres ved hjælp af en finanslov. Det kan kun ændres, hvis alle de almindelige lønarbejdere ude omkring selv stiller krav om at få kursen lagt om, selv stiller krav om, at de, der udfører arbejdet, også skal være dem, der forvalter det, og også skal være dem, der får overskuddet og får ret til at fordele det på den måde, som de synes er den rigtige.

Den opfattelse, jeg som repræsentant for socialistisk folkeparti har efter de netop overståede afstemninger om ændringsforslagene til finanslovsforslaget, er, at der til trods for at vi må betragte dette folketing som statens repræsentant, som statens beskytter af systemet, alligevel er forskelle i den måde, partierne forvalter finansloven og dermed nedskæringerne og dermed frådseriet på. Den konservative ordfører, hr. Hagen Hagensen, sagde i går, at den måde, man stillede ændringsforslag på, også viste, i hvilken retning partiernes ideologi gik, og det er jo rigtigt. Derfor har jeg naturligvis også fulgt ændringsforslagene med interesse.

De siger mig, at på den ene side har vi altså fremskridtspartiet, der er udtryk for den mest vilde, mest uhæmmede liberalistiske indstilling til et samfund, og som vil, at det, der skal styre Danmark, er alles kamp mod alle, og vi ved alle sammen, hvem det er, det går ud over. Når der lukkes op for jungleloven, så ved vi, at det bliver de svageste, der taber.

På den anden side har vi også fra de andre borgerlige partier, fra de konservative, fra venstre og også fra retsforbundet, fået så mange forslag til afstemning, at vi helt klart og tydeligt ser, at det, man vil fra disse partiers side, er at føre landet tilbage til en mere liberalistisk